

* *
*

Душата ми безвременно огаснѣ . . .
Изминѣхъ вече часовѣтъ сладки . . .
Отъ всичко туй което бѣхъ останѣ
Печаленъ споменъ, немощъ, зли остатки! . .

* *
*

Какво да ти предложѣ сѣга, жено! . .
Сърцето си? . . Туй би било нечестно! . .
На тебе трѣба щастѣ неизмѣнно, —

Пъкъ азъ, уви, пропадамъ вече, безвѣстно!
. . . . Върви си, бѣгай, ангелско творенѣ,
О свѣтло ти въ тъмитъ ми видѣнѣ!

XLIX.

Думици писани въ защита на безграмотния поетъ
X. Z.

Не, дълга критика не трѣба, Господа! . .
Признавамъ, да, че този Поетушка
Беземислици драще, признавамъ го, да!
Но що да прави, кльтий той,
Ако не може въ пьленъ да стои покой?
Сѣ по-добрь е, вмѣсто пушка
Хайдушка,
Той да държи перо въ рѣка;
Вмѣсто да стане татъ, и да опустошава
Отъ Западъ до Вѣстокъ горката ни Държава,
Сѣ по-добрь е той езикътъ да измѣчва,
И мързелътъ си да залгва
Със ритмици безъ свѣсъ!
Поезия нищожна, да, —
Но много по-добра отъ бѣсъ,
Почтенни Господа.
